

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
7 У. 1438/17
24.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Весне Лазаревић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., поднетој против Министарства одбране Републике Србије – Сектора за буџет и финансије – Фонда за социјално осигурање војних осигураника – Комисије за накнаду, ради поништаја решења УП-2 180-2/16 НТС бр. 101290 од 12.01.2017. године, у правној ствари накнаде дела трошкова становања, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије – Сектора за буџет и финансије – Фонда за социјално осигурање војних осигураника – Комисије за накнаду, УП-2 180-2/16 НТС бр. 101290 од 12.01.2017. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 23 У. 6809/15 од 25.07.2016. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Фонда за социјално осигурање војних осигураника НТС бр. 101290 УП-1 бр. 1548-3/16 од 07.11.2016. године, којим је одлучено да тужиоцу престаје право на накнаду дела трошкова становања почев од 16.04.2014. године, а питање неправилно исплаћеног износа накнаде ће расправити у посебном поступку надлежни орган Фонда за социјално осигурање војних осигураника.

Тужбом, поднетом овом суду дана 01.02.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде поступка и повреде материјалног права. Наводи да му је закључком од 06.03.1996. године прихваћена молба за давање стана у закуп на неодређено време и да је разврстан у прву групу за припадајући двоипособни стан, па је решење које наводи тужени од 16.04.2014. године о престанку права стамбеног обезбеђења и скидања захтева тужиоца са евиденције стамбених

интересената у Министарству одбране незаконито и ништаво. Наводи да је тужени у образложењу оспореног решења само цитирао пресуду Управног суда 23 У. 6809/15 од 25.07.2016. године, а није поступио по њој. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење и утврди да тужилац има право на доделу двоипособног стана у Београду.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 23 У. 6809/15 од 25.07.2016. године, којом је уважена тужба тужиоца и поништено решење туженог од 14.04.2015. године, са разлога што се из образложења решења првостепеног органа од 13.02.2015. године не види на основу ког ванредног правног средства прописаног Законом о општем управном поступку је донета одлука као у диспозитиву тог решења, будући да диспозитивом није одлучено о правној судбини раније донетог решења од 25.05.2000. године, којим је признато право на накнаду дела трошкова за становање.

Поступајући у извршењу наведене пресуде, тужени орган је одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је донео решење, имајући у виду да је надлежни стамбени орган Министарства одбране дана 03.11.2016. године доставио Фонду за социјално осигурање војних осигураника акт од 26.10.2016. године, којим обавештава тај орган да је за корисника војне пензије А.А. донето решење УП-1 бр. 14130-25/98 од 16.04.2014. године о престанку права на стамбено обезбеђење и скидању захтева именованог са евиденције стамбених интересената у Министарству одбране Републике Србије. Што се тиче примедби из пресуде Управног суда од 25.07.2016. године, тужени сматра да се у конкретном случају не може радити о примени ванредних правних средстава прописаних Законом о општем управном поступку, већ се ради о новом животном догађају, односно новом предмету који је заснован на битно другачијем чињеничном стању од оног који је утврђен приликом доношења решења од 25.05.2000. године. Наиме, тужиоцу је решењем од 16.04.2014. године престало право на стамбено обезбеђење по закључку Одељења за стамбене послове од 05.06.2006. године и скинут је захтев са евиденције стамбених интересената Министарства одбране Републике Србије за решавање његовог стамбеног питања за давање стана у закуп на неодређено време, са разлога што је накнадно прибављеним доказима службеним путем утврђено да је актом Федерације Босне и Херцеговине од 10.05.2013. године одговорено да је супруга тужиоца извршила откуп стана у Сарајеву на основу решења Општинског суда у Сарајеву од 14.06.2004. године, па тужилац не спада у круг лица која своје стамбено питање могу решавати из стамбеног фонда Министарства одбране. Наведеним закључком Одељења за стамбене послове од 05.06.2006. године прихваћен је захтев

тужиоца за давање двособног стана у закуп на неодређено време, јер му је стамбена угроженост утврђена као подстанар, с обзиром да је на основу траженог доказа доставио својеручно потписан акт заведен под УП-1 бр. 14130-13/98 од 22.04.2005. године, у коме наводи да стан у Сарајеву није откупљивао, јер нема новчаних средстава. Како је накнадно прибављеним доказима утврђено да је његова супруга откупила наведени стан, то је поновљен поступак на основу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и тужиоцу утврђен престанак права на стамбено обезбеђење по наведеном закључку.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа због повреде закона на штету тужиоца. Наиме, правилно је тужени орган у образложењу оспореног решења навео да, према одредби члана 24. став 1. Правилника о употреби, условима и начину коришћења средстава за побољшање материјалног положаја корисника војне пензије без стана, право на накнаду престаје доношењем одлуке надлежног органа о стављању ван снаге одлуке из члана 2. став 1. овог Правилника, а којом је прописано да се право на накнаду може признати кориснику пензије коме је правноснажном одлуком надлежног органа признато право на решавање стамбене потребе као лицу без икаквог стана, који са члановима породице са којима живи у заједничком домаћинству има стално пребивалиште на територији Републике Србије у статусу подстанара или корисника смештаја у војном хотелу или војном објекту. Како је основ за доношење ожалбеног решења о престанку права на накнаду дела трошкова становања, доношење решења о стављању ван снаге решења о признавању права тужиоцу на решавање стамбене потребе као лицу без стана, према цитираним одредбама наведеног Правилника, Управни суд налази да се за сада не може прихватити закључак туженог да су се стекли услови да тужиоцу престане право на накнаду дела трошкова становања од 16.04.2014. године, као даном доношења решења којим је стављено ван снаге решење о признавању права на решавање стамбеног питања као лицу без стана. Ово због тога што је према правној поуци датој у решењу од 16.04.2014. године, тужилац могао изјавити жалбу, а из достављених списа се не може закључити да ли је ово решење и даље у правном промету, односно да ли је постало коначно и правноснажно. Како образложење оспореног решења не садржи разлоге који упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, то је решење захваћено повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), коју је тужени дужан да отклони у поновном поступку одлучивања по жалби.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука у конкретној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда изнетим у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.03.2017. године, 7 У. 1438/17

**Записничар
Мирјана Савић, с.р.**

**Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

СР